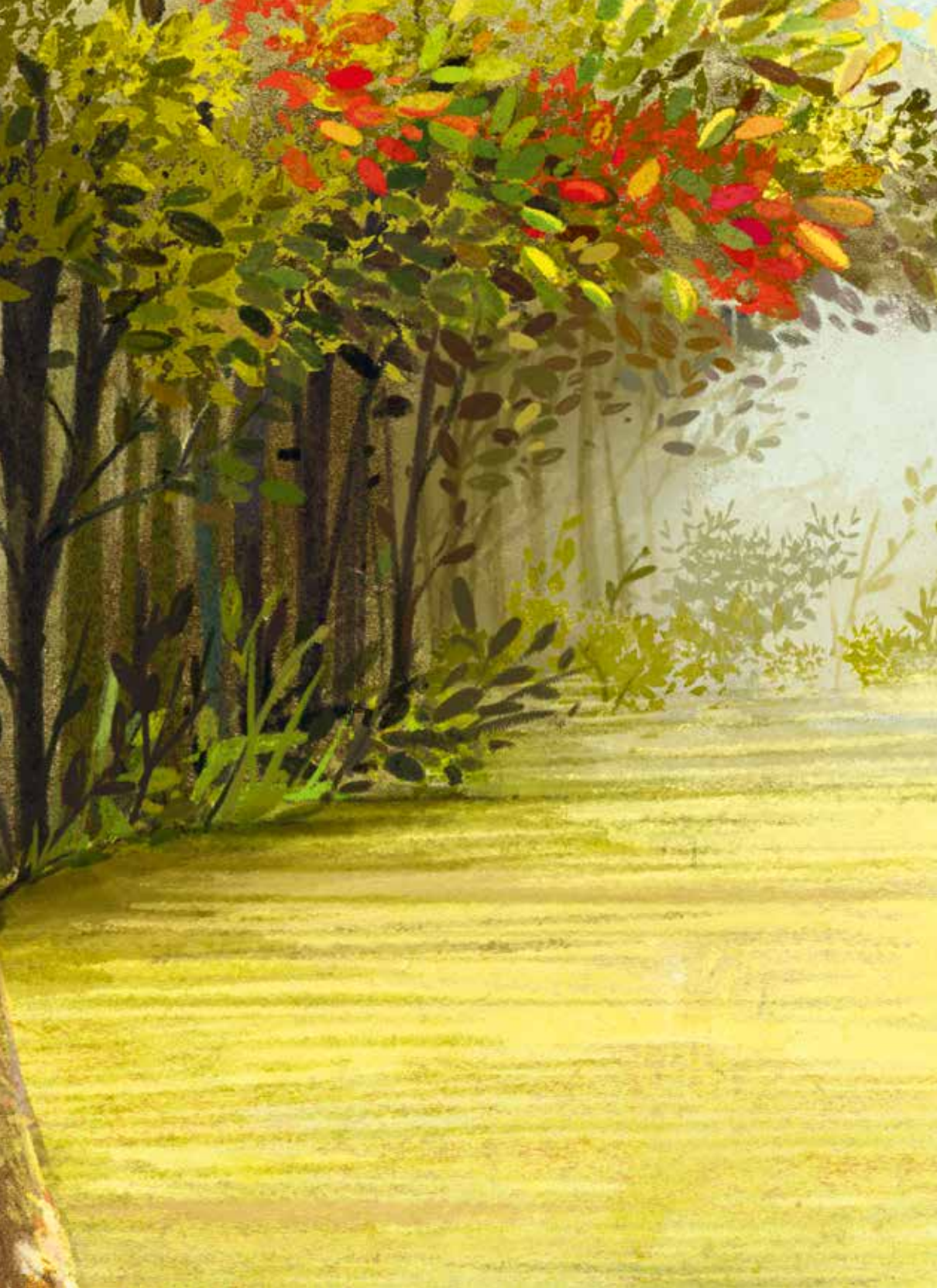

Mergaitė
vardu
Gluosnė

SABINE BOHLMANN

Mergaitė
vardu
Gluosnė

Mūsu širdys plaka išvien su mišku.
Mūsų alsavimas srūva upės tėkme.
Mūsų sielos sklاندo su sakalais.
Pasikliaukime gamtos galia,
Tada būsimė jos dalimi.

Versta iš:
Sabine Bohlmann
EIN MÄDCHEN NAMENS
WILLOW
*Planet! in Thienemann-Esslinger
Verlag GmbH, Stuttgart, 2020*

Knygos vertimą remia Goethe's institutas, kurį finansuoja
Vokietijos užsienio reikalų ministerija

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios
bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

© Tekstas, Sabine Bohlmann, 2020

© Iliustracijos, Simona Ceccarelli, 2020

Pirmą kartą 2020 metais vokiečių kalba

pavadinimu *Ein Mädchen namens Willow* išleido

Planet!, Thienemann-Esslinger Verlag GmbH leidybos ženklas,

Štutgartas, Vokietija.

Išleista susitarus su *Thienemann-Esslinger Verlag GmbH*,

Štutgartas, Vokietija.

Visos teisės saugomos.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Indrė Dalia Klimkaitė, 2021

© Leidykla „Niekio rimto“, 2022

ISBN 978-609-441-814-3

SABINE BOHLMANN

Mergaitė
vardu
Gluosnė

Iliustravo Simona Ceccarelli

Iš vokiečių kalbos vertė Indrė Dalia Klimkaitė

Vilnius
2022

Raktelis gali tau atvert vartus
I dar neatrastą pasaulį.
Bet neskubėki, būki atidus,
Kad tinkamą paimtum sąjon.
Kai busi tikras – drąsiai imki
I paslaptis juo atrakinki.

Gluosnė prispaudė nosį prie lango. Pylė kaip iš kibiro, vos įstengė įžiūrėti mišką anapus jų sodo.

– Kam man tas miškas? – sukuždėjo Gluosnė. Tą akimirką jai ant galvos tekstelėjo nemenkas vandens lašas. Mergaitė pakėlė galvą. – Stogas kiauras, to dar betrūko! – suaimanavo pamačiusi ant lubų plintančią drėgmės dėmę.

– Gluosne! – iš svetainės apačioje šuktelėjo tėtis. – Gal ma-lonėtum ateiti?

Gluosnė vangiai nuslydo nuo palangės ir pakopa po pako-pos ėmė leistis žemyn.

Tėtis stovėjo tarp galybės dėžių su kraustuliais ir bejėgiškai kasėsi galvą.

– Ar galėtum man padėti?

– Ką man daryti, tėti?

– O ką, jei iškraustytum dėžes?

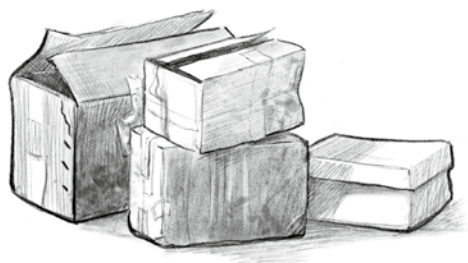
– Argi verta?

– Taip, verta, Maže, nes kaip tik čia gyvensim.

– Lygiai tą patį sakei ir paskutiniuose penkiuose miestuose. Ir vos tik iškraustydavom dėžes, tekdavo vėl sudėti daiktus atgal ir keliauti toliau!

– Netirštink, Maže. Singapūre praleidome dvejus metus.

– Vienus.

– Dvejus!

– Tik vienus, gerai žinau, nes per Naujuosius gavau iš tavęs dangaus žibintą,

bet kadangi vidurnakčio nesulaukiau, pažadėjai, kad paleisim per kitus Naujuosius. O per kitus Naujuosius jau buvom nebe Singapūre.

– O, – atsiduso tėtis ir susimąstė. – Man atrodė, kad praėjo dveji metai.

– Tai tikriausiai dėl to, kad ten nebuvo metų laikų, ir ištiesai buvo karšta.

– Na taip, bet vis tiek ištvėrėm metus.

Gluosnė užvertė akis.

– Maže, man tenka kraustyti ten, kur galiu dirbti. O dabar kaip tik turiu darbo čia, ir kaip puiku, kad kaip tik ši namą mes paveldėjom. Todėl tikrai pasiliksim čia labai labai ilgam. Gyvendamas čia galėsiu dirbti ir pamažiukais pradėsiu rašyti savo knygą. Ir ji taps bestseleriu, mes būsim turtingi ir laimingi iki gyvenimo galo!

Gluosnė atsiduso. Atsiklaupė prie vienos iš dėžių, ėmė traukti iš jos knygas ir nelinksmi dėti jas į lentyną.

– Stogą ir lubas mano kambaryje kiaurai perlyja, – tarė ji.

– O, – dar sykį atsiduso tėtis.

– Ir tai viskas, tėti? Daugiau nieko nepasakysi? Tik „O“?
Gluosnė klausiamai sužiuro į tėtį.

– Pažadu, pasirūpinsiu!

– Kaip ir lubų pelėsiu, puvėsių kvapu rūsyje, voratinkliais maisto sandėliuke, išlūžusia lenta priebučio grindyse, neveikiančiu šviesos jungikliu koridoriuje, sugedusiu tualetu bakeliu, čiaupu, spjaudančiu tik rudą vandenį...

– Taip, visa tai pataisysiu, ir net greičiau, nei tu spėsi iš-tarti *nebeprisikiškiakopūsteliaudavome*.

– Tėti, tavo abi rankos kairės, o plaktukas su vinimis – mirtini tavo priešai.

– Gluosne, brangute, nuo šiol viskas bus kitaip, viską darysiu pats savo rankomis. Savo nuosavomis stebukladario rankomis! Šio slenksčio neperžengs joks atgrubnagis meistras. Nes štai ateina supertėtis! – Gluosnės tėtis plačiai išžergęs kojas užsoko ant dėžės, iškėlė kumštį į lubas ir ėmė niūniuoti „Supermeno“ įžanginę melodiją.

Gluosnė nenoromis nusijuokė.

– Tikrai taip! Juk tėčiai – tikrieji superherojai! Jie geba pri-deginti spagečius, neužsiuva skylių kelnėse ir, be to, moka skraidinti vaikus. – Tėtis iškėlė Gluosnę aukštyn ir ėmė sukti ratu.

Gluosnė sukikeno. Tiesą sakant, jai vienuolika, ji jau per didelė, kad tėtis suktų ją ratu, bet vis tiek malonu. Galiausiai tėtis nuleido ją žemėn.

– Ir supertėčiai geba šokti! Niekas nešoka geriau už supertėtį! Ar galiu pakviesti? Šoksime nuospaudų šokį. Tu mini man ant nuospaudų, ir vis tiek mes šauniai atrodom.

Jiedu šoko tarp dėžių, Gluosnės tėtis bandė nutaisyti rimto šokėjo išraišką. Gluosnė jį mėgdžiojo.

– Dešimt taškų vertinimo komisija skiria už nuospaudų šokį, sušoktą Adomo Flynno, vadinamo Supertėčiu, ir žavios jo dukrelės Gluosnės Flyn, vadinamos Maže!

Kvatodami jiedu užkliuvo už knygų stirtos po kojomis ir griuvo ant krūvos žieminių paltų – jau išpakuotų, bet dar nepasiekusių spintos.

Adomas Flynas švelniai pataršė dukrelei plaukus ir pakštelėjo į skruostą.

– Taip tave myliu, Maže. Pamatysi, mums čia bus smagu. Pagaliau turėsime tikrus namus, kuriuose įsitaisysime ilgam.

Gluosnė atsiduso.

– Bet namas siaubingai senas, tėti.

– Bet jis priklauso mums, ir vaikystėje tu čia dvejus metus gyvenai. Negi nieko neprisimeni? Tu šį namą mylėjai.

Gluosnė apsidairė. Mėgino iškrapštyti ką nors iš atminties užkaborių, bet sekėsi panašiai kaip su dainomis. Dainos, kurias kada nors esi girdėjęs, glūdi kažkur galvos stalčiuke paslėptos. Jei atidarysi reikiamą stalčių, tiesiog galėsi uždainuoti. Ir net nesuvoksi kodėl. Tiesiog žinai ir melodiją, ir posmus. Bet Gluosnei nepavyko rasti nė vieno prisiminimo apie šį namą.

– Be to, tu paveldėjai mišką, Maže. Na, sakyk man, kuri gi vienuolikametė mergaitė jau turi savo nuosavą mišką?

– Šaunu, – suniurnėjo Gluosnė ir nusibraukė nuo veido rusvų plaukų sruogą. – Negi aš kokia girininkė? O gal koks Runcuncukas iš brolių Grimų pasakos? Kam man tas miškas? Gal medžius kirsiu? O gal vaidinsiu Joniuką ir Grytutę?

Adomas Flynas atsiduso.

– Žinai ką? Kaip tik radau dėžėje tavo guminius batus. – Jis ištraukė raudonuosius Gluosnės guminukus baltais taškais.

– Ir ką? – Gluosnė klausiamai sužiuro į tėtį.

– Eik laukan, susipažink su savo mišku.

– Betgi lyja!

– Tai tik vanduo. O tu, kad ir saldi, bet ne cukrinė.

– O jei pasiklysiu?

Adomas Flynas patylėjo.

– Ar kartais tai ne mano mėgstama frazė? Maže, miškas ne toks jau ir didelis. Veikiau miškelis, ir jame tu jau būdama trejų bėginėjai. Taigi, marš lauk, – tvirtai užbaigė tėtis ir paploninės balsą pridūrė: – Bet neišsuk iš kelio ir nesikalbėk su nepažįstamais vilkais!

– Gerai, senele! – šyptelėjo Gluosnė, užsimetė lietskraistę, šoko į guminius batus ir išėjo laukan. Vis geriau, nei kraustyti dėžes, pamanė sau.

Lauke ištis nelabai jauku. Šlapia, šalta. Jau beveik gegužės pabaiga, o šitokia dargana ir vėsa. Laimė, prasidėjo Sekminių atostogos, ir Gluosnė galės bent kiek apsiprasti su nauju namu, nauju miestu ir viskuo, kas jai vėl nauja. Taigi įtraukusi galvą į pečius ir nedraugiškai dirstelėjusi į lietaus debesis mergaitė patraukė miško link.

Taip, mišką ji paveldėjo. Iš mirusios tetos Alvinos. Puiku ką nors paveldėti, bet visai nepuiku, jog tam, kad ką nors paveldėtum, kas nors turi numirti. Gluosnė įtemptai mėgino prisiminti tetos Alvinos veidą. Tėtis pasakojo, kad jiedvi anksčiau buvusios giminingos sielos. Tada Gluosnė dar buvo visai maža mergaitė. Bet keista, kaskart jos atmintyje iškildavo tik Alvinos nuotrauka, stovėjusi ant komodos tuose namuose, kur jiedu su tėčiu gyveno iki atsikraustydami čionai. Draugiška moteris. Žilais labai ilgais plaukais. Rudu laisvai krintančiu drabužiu, kažkiek primenančiu viduramžių madą. Ant kaklo daugybė vėrinių. Ant vieno iš jų – plunksna, ant kito – amuletas su spirale. Šalia moters – šuo, panašus į vilką. Daugybę kartų Gluosnė stovėjo priešais tą nuotrauką ir klausė savęs, kaipgi yra su šia moterim, mat buvo tikra, kad tai ne šiaip

Apie autore

Tiesą sakant, su raganomis Sabine'ei Bohlmann nedažnai tekdavo susitikti. Bet jei jos gyvenimą ir lėmė kokia laumė ragana, tai veikiausiai ji buvo gera – mat rašytoja užaugo Miunchene, nuostabioje vietoje. Čia ir dabar gyvena su vyru ir vaikais – Jakobu ir Paulina. Rašytoja labai myli miškus ir mano, kad mums derėtų daug dažniau mesti telefonus į šalį ir išeiti į gamtą. Ją ji ir daro, kai nerašo knygos, neįrašinėja garso įrašų studijoje ir nevažinėja po šalį susitikti su skaitytojais. O jei kada nors galėtų išmokti burti, tai išburtų kiekviename mieste po Knygų namus, kuriuose būtų galima patirti visokių nuotykių su knygomis, pasinerti į pasakojamas istorijas ir pasimėgauti skaitymu.

Apie dailininkę

Pusę gyvenimo dirbusi chemike, Simona Ceccarelli laboratorijos chalata išmainė į pieštuką, kad įgyvendintų savo vaikystės svajonę. Apsiginklavusi San Fransisko universiteto Menu akademijos iliustravimo ir konceptualiojo meno diplomu, ji nuo 2016 m. iliustruoja knygas, kuria žaidimus ir kitokius dalykus vaikams.

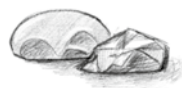
Simona Ceccarelli su savo vyru ir dviem vaikais, derindami tris tautybes ir kalbėdami keturiomis kalbomis, gyvena Bazelyje.

Tai pirmoji knyga apie smalsios mergaitės, tapusios raganaite, nuotykius. Iš savo tetos Alvinos paveldėjusi mišką, Gluosnė pamilsta gamtą, augalus ir gyvūnus bei po truputį mokosi burtų, atsakomybės ir draugystės. Vidutinio mokyklinio amžiaus vaikams skirtą istoriją puošia kruopščios italų ir britų dailininkės Simonos Ceccarelli iliustracijos.

Vokiečių rašytoja ir aktorė Sabine Bohlmann Lietuvos skaitytojams jau pažįstama iš jausmingos paveikslėlių knygos „Ei, tėti... Ar dešimt yra daug?“, tačiau gimtojoje Vokietijoje ji – dar ir animacinių filmų įgarsintoja, suteikusi balsus tokiems daugelio mėgstamiems personažams kaip Pikačiu iš „Pokemonų“, Kenis iš „Pietų parko“ ir sesutės Liza bei Megė Simpson iš „Simpsonų“.

Redaktorė Giedrė Kmitienė
Korektorė Eglė Devižytė
Maketavo Miglė Dilytė
Tiražas 2000 egz.
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

*Nuo tos akimirkos i klausimą
„Kuo būsi, kai užaugsi?“ mažoji
Gluosnė visiškai tvirtai atsakydavo:
„Ragana!“*

Ką darytum, jei vieną dieną imtum ir paveldėtum didelį
gražų mišką kartu su visais paukščiais ir žvėrimis?

Ko gero, eitum po jį pasivaikščioti. O jei tame miške
rastum raganos trobelę ir burtų knygą?

Kaip tik toks stebuklas ir nutiko Gluosnei – nuolat
pasišiaušusiai raudonplaukei mergaitei, kuriai viskas be galo
smalsu. Tad nieko nuostabaus, kad ji iššniukštinėjo visą
mišką, rado raganos trobelę ir atsivertė knygą.

O dabar mokysis burti ir patirs daugybę nuotykių.

Juk tapti ragana – ne taip ir lengva.

Bet labai įdomu!

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-814-3

9 786094 418143